

DEMÀ
Josep Ramoneda

Salvador Cardús

De marques i fronteres

Certament, és tan legítim voler la independència de Catalunya com voler viure lligats a Espanya. I, esclar, hi ha tota mena d'arguments per a una cosa i per a l'altra. Jo, per exemple, sóc dels que volen la independència de Catalunya. I, pel que fa a arguments, en necessito pocs. Vull dir que tot i que entenc els que volen situar el debat en el pla dels avantatges o els inconvenients, pel que fa a mi, en tinc prou amb la convicció que Catalunya és una nació i que, només pel fet de voler-los, té dret a disposar de tots els atributs que defineixen la sobirania d'un poble, com ara tenir un estat propi.

TANT ÉS AIXÍ QUE, des que tinc voluntat política clara en aquest assumpte, sempre he dit que fins i tot en el cas que la independència comportés alguns desavantatges, la seguiria volent. Reconec que això és fàcil de dir quan s'està convençut dels avantatges de la independència. Sé que les meves conviccions *desinteressades* juguen amb avantatge. Ara bé, també sé que els suposats avantatges no caurien pas del cel i que caldria guanyar-se'ls. Qualsevol de les aspiracions lligades a la independència dependrien de nosaltres mateixos i, si fóssim maldestres, espatllaríem el nostre futur. A més de pensar que tenim dret a la independència, doncs, la meua determinació té molt a veure amb la profunda confiança que tinc en la capacitat de les noves generacions per governar el país amb fortalesa, prudència i justícia.

EN CANVI, M'EXASPEREN les argumentacions capcioses i inconsistentes, per no dir sospitosament fraudulent, tant si són a favor com en contra. I especialment quan són dites en reunions on se suposa que hi assisteix gent, com a mínim, espavilada i a qui no hauria de ser possible prendre-li el pèl tan fàcilment. Posem-ne un cas. La setmana passada va venir a Barcelona el president del govern espanyol per clausurar un reunió del Foro de Marcas Renombradas Españolas. I vet aquí que es despenja dient que "el món tendeix de manera imparable a la desaparició de les fronteres". No sé si era conscient del que deia ni tinc informació de si els assistents van esclafir a riure o de si es van enfadar. Però en una reunió de marques espanyoles, és a dir, que són avalades per l'existència d'una frontera, la frase de Rajoy sona com una plantofada a la cara: si les fronteres s'esfumen, a fe de déu que també desapareixerà l'espanyolitat de les marques.

NO ÉS TAN SOLS AIXÒ. En Rajoy va fer aquesta afirmació per desafiar el procés sobiranista. Però en el debat sobre el procés i les seves conseqüències,

MANOLO GARCÍA

.....
M'exasperen les argumentacions capcioses i inconsistentes, tant si són a favor com si són en contra de la independència

es, els únics que amenacen de posar fronteres són Rajoy i companyia. Que si ens posaran fronteres amb l'Aragó i el País Valencià, que si ens en posaran amb Europa i la resta del món... Una mica més de consistència! Primer, si les fronteres desapareixen, què fa el ministre Jorge Fernández Díaz tan ocupat posant filats a Ceuta i Melilla? Segon, si les fronteres han de fondre's inexorablement, que m'expliquin quina importància té això de la "integritat territorial" i la "indissoluble unitat de la Nació espanyola" que estableix la Constitució. I, encara, sobre l'obsessió per la mida de les nacions, si no hi ha d'haver fronteres, quin problema troba el president espanyol en l'establiment d'un marc d'estretes i franques relacions de cooperació entre Catalunya i Espanya, una vegada independitzats?

COM QUE TOTHOM estava tan preocupat per si Rajoy i Mas es veien o s'esquivaven, sembla que la inconsistència argumental del president espanyol va passar desapercibuda. En canvi, a mi, que m'interessen més els arguments de l'adversari que les gesticulacions, és el que més em va decebre. El procés és massa rellevant per haver d'aguantar tant de cinisme polític!